

אהרון גיבור. הקבלן שעל סמך עדותו ביקש היועץ המישפטי לשלול את חסינותו של ח"כ שמואל רכטמן. בשיחה בילעדית:

"אני לא שוין!"

ביום הרביעי שעבר טילפן יצחק גיבור, בנו של הקבלן מרחובות, אהרון גיבור שעדותו הובילה להסרת חסינותו של חבר הכנסת שמואל רכטמן, אל יגאל לביב. גיבור הבן ביקש מלביב לבוא לפגישה חשובה ודחופה. כשהגיע לביב למקום המיפגש מצא שם את אהרון גיבור עצמו. שהסביר כי סירב לכל שיחה עם עיתונאי אחר ובחר לדבר עם לביב, שהיה היחיד שכתב כל העת על הנושא באובייקטיביות ותוך חשיפת העובדות כהוותן.

להלן דבריו של אהרון גיבור, כדשונם וכמוזאם, כפי שנאמרו לדכיב בנוכחות צלם המערכת, שלמה סתר:

אהרון גיבור ובנו בשיחה עם לביב, פותח

לא יודע מתי תצא מזה. אני עכשיו אצלה כל היום וגם הילדים יושבים אצלה ומקווים כי תחזור להכרה.

כל הזמן חקר אותי אלכס בן-אהרון וי חבר שלו, מיכאל. בנימין זיגל היה נכנס כל פעם, אך הוא לא התערב. אוכל קניתי בשק"ם כי לא יכולתי לאכול את האוכל שלהם. יש לי בעיות עיכול. הייתי שבור מעולם לא היו לי עניינים עם מייסטה ופתאום אני בחקירות ואשתי מתמוטטת. נשברתי ואמרתי את האמת. רק את האמת. השוטרים לא התייחסו אלי רע, דנתנו לי לנזח או לשתות כל הזמן. הם לא אישמים כמה שקרה לחנה.

מה שהורס אותי זה השמועות ברחובות. כאילו אני מלשין. אני חושב שלמייסטה נודע הדבר מאחד השכנים בבית. שחשד ברכטמן ובי חככל העיסקה. הם התרגזו כי הפנטהאוז היה בנוסף לאחווי הבנייה הקוריים.

אנשים, הראו לי תעודות שוטר ואמרו כי הם עוצרים אותי. הם שאלו מה דיברתי עם רכטמן בביתו. התחלתי לגמגם ולרעוד. והם עלו למישרד ראש העיר וערכו חיפוש בתיקים שלי בעיריה. לקחו מיסמכים ורודיעו כי יעצרו אותי ויקחו אותי למטה הארצי ביפו. ביקשתי כי נשבור דרך הבית. כדי שאוכל להודיע לאשתי חנה, כי הטלפון מקולקל. כאשר נכנסנו לביתי הודיעו לי אשתי כי יעצרו גם אותה ושיניגו הובלגו למייסטה ביפו. ושם החל לחקור אותנו אלכסנדר בן-אהרון.

„אשתי נשברה“

ב התחלה, שני ימים. גם אני וגם אשתי לא אמרנו כלום. הם חקרו אותנו כל היום, ובלילה לקחו אותנו לישון במוסד נעורים בכביש הירשן לחדרה. אשתי לקחה תרופות כל הזמן ויומיים עודדה אותי שלא אדבר ולא אומר כלום. הם שאלו כל הזמן וידעו מה לשאול. הם ידעו שרכטמן בא לפנטהאוז כאשר בנו אהרון לבדוק את טיב הבנייה, וידעו כי הוא בא אולי הביתה כל הזמן. אני גר עכשיו בפנטהאוז הזה.

אחרי יומיים נשברה אשתי חנה ואמרה לי שבין כה הם יודעים הכל וסיפרה להם כל מה שהיא יודעת. ואז גם אני נשברתי ואמרתי כל מה שאני יודע. אמרתי לחנה כי אין יותר גרוע מן האמת. ואותה אמרתי. החוקר אותי בחקירה שבעה ימים, כאשר כל לילה לקחו אותי לישון במוסד נעורים. לא הביאו אותי לבית-מישפט. כי אחרי 48 שעות הסכמתי מרצוני להישאר ולהשיב לשאלות. לא ביקשתי גם עורך-דין. רק היום פניתי לעורך-דין. אברהם יחל, שיטפל בפרשה. את אשתי עיחררו אחרי יום. אולם היא סירבה לל, ובא כל יום להיות עמי בחקירה.

אחרי ששה ימים של חקירות קיבלה אשתי התמוטטות עצבים. ומאז היא מאושר פזת בבית-חולים בנס-ציונה. אשתי היתה באושוויץ, וכל מי שפחתה הושמדה

ה פרישה החלה בדצמבר 1977. קראו אותי למייסטה בתל-אביב. קרא לי רמי זוטלר, שחקר את פרשת רכטמן משנת 1976. לא עצרו אותי, אבל באתי שלושה ימים. יום אחרי יום, ולא אמרתי כלום. התחמקתי כל העת ולא דיברתי. שאלו אותי כל הזמן על הפנטהאוז שבניתי לאחותו של רכטמן, ואם שילמתי לו כסף, ולמה אני גר בפנטהאוז ברחוב גורדון ברחובות. כאשר הפך סיקן לשאל אותי קיבלתי התקף-לב. אחרי זה כל כך זועזעתי, שהפסקתי את הבנייה ומינואר השנה לא בניתי אפילו בית אחד ברחובות.

אחרי שחקרו אותי בדצמבר 1977 לא שאלו אותי השוטרים כלום. ב-21 בינוי באתי לעיריה ונכנסתי לחדרו של רכטמן. שישב שם עם מהנדס העיריה החדש. התרוננתי לפניו על שעשו לי מישפט על

„אולי הקליטו“

ה יחסים שלי עם רכטמן היו קורקי טיים עד הרגע האחרון. לא היתה לי כל פרוטקציה בעיריה. להיפך. אנשי המחלקה הטכנית שלו תמיד סידרו אותי. בניתי בית ב-1972 והמחלקה הטכנית היתה צריכה לחלק את החלקה. כדי שאוכל להעביר את הקרקע בטאבו על שם הדיירים. עד היום הם לא עשו זאת. והדיירים תבעו אותי למישפט. הלכתי למודד מוסמך והכנתי תוכנית חלוקה על חשבוני. וכל פעם היא נעלמה מן התקן בעיריה והעניין נסחב עד היום. הדיירים ביקשו למנות לי כונס-נכסים על הפרת חוזה וטוב שהשופט התחשב במחדלים של הדיירים.

אני לא מוזק לאף אחד. לא מתעסק עם אף אחד. ולא מלשין על אף אחד. קרה לי המקרה הזה ונשברתי בגלל אשתי. חנה כתבו עלי בעיתונים דברים לא-נכונים. גם כאילו שאני עד מדינה. אין לי שום מיסמך ורק פעם פרקליטת המסג

